

Zeven uur: Oxford	7
Tien voor halfacht: Londen	18
Kwart voor acht: de Costa Brava	32
Vijf over halfnegen: Rachel, een document, deel I	76
Negen uur: de badkamer	114
Halftien: rechtse Charlie	136
Vijf over tien: de bosjes	157
Vijf over halfelf: nadir	179
Tien over elf: Rachel, een document, deel II	188
Twintig over: 'Celia kakt' (de deken van St Patrick)	212
Tien over half: de hondsdagen	251
Middernacht: twintig	268

ZEVEN UUR: OXFORD

Mijn naam is Charles Highway, al zou je dat niet zeggen wanneer je me zag. Het is zo'n weidse, bereide, hanige naam en zo te zien ben ik dat helemaal niet. Om te beginnen heb ik een bril, al vanaf mijn negende. En mijn doorsneelengte, mijn lijf zonder kont en taille, mijn ingevallen borstkas en mijn o-benen spannen samen om ieder beetje indruk weg te vagen. (Mijn type figuur moet overigens in geen geval verward worden met die springerige slanke types die het zo goed doen bij mijn leeftijdgenoten. Die zijn helemaal anders. Ik weet nog goed hoe ik altijd mijn broeksband dubbelvouwde en hoe ik het zitvlak opvulde met hemden die waren bedoeld voor volwassen kerels. Ik kleed me nu met meer overleg, hoewel niet zozeer met smaak als wel met kennis van zaken.) Maar ik heb *wel* zo'n modieuze rietblazersstem, zo een met een onvermijdelijk ironisch gemekker, die bij uitstek geschikt is om ouderen een kriebelig gevoel te geven. En ik maak me sterk dat er ook iets vreemds ontmoedigends is aan mijn gezicht. Het is hoekig, maar toch fijngesneden; smalle lange neus, brede dunne mond – en mijn ogen: dicht met wimpers omzoomd, donker okerkleurig met een zweem van roestig goudbruin... ach, hoe ontoereikend lijken deze woorden.

Het belangrijkste aan mij is echter dat ik negentien jaar ben, en morgen twintig.

Twintig is natuurlijk het echte keerpunt. Zestien, achttien,

eenentwintig: dat zijn slechts willekeurige mijlpalen, die je in staat stellen opgepakt te worden voor het ontduiken van afbetaling, te trouwen, te flikkeren, gehangen te worden, en zo nog veel meer: alles aan de buitenkant. Natuurlijk mijd je zulke wulpse kreten zoals ‘je bent zo jong als je je voelt’ als de pest, want die hebben er zonder twijfel voor gezorgd dat zoveel sportieve vijftigers dood neerploffen in hun trainingspak, zoveel uitgemergelde hippies de pijp uitgaan door een overdosis, zoveel weerloze flikkers de hersens ingeslagen worden door beestachtige lifters. Twintig hoeft dan niet het begin van volwassenheid te zijn, het is toch, wis en waarachtig, het eind van de jeugd.

Om tegelijkertijd een pikant dramatisch tintje aan het geheel te geven en de symmetrie te bewaren, geef ik er de voorkeur aan het uur van mijn geboorte te plaatsen op klokslag middernacht. In feite was de baring voor mijn moeder een moeizame en over het algemeen weinig elegante aangelegenheid; zij kreeg ongeveer nu (d.w.z. rond zeven uur 's avonds, 5 december, twintig jaar geleden) haar eerste weeën, en zij zouden pas ophouden na twaalf uur, met een klef wurm van nog geen drieënhalf pond als resultaat, dat onmiddellijk naar het ziekenhuis moest om daar voor veertien dagen in een couveuse ondergebracht te worden. Mijn vader was van plan geweest – God mag weten waarom – om bij het hele gebeuren aanwezig te zijn, maar na een paar uur kreeg hij er schoon genoeg van. Ik ben er lange tijd zeker van geweest dat er een diepe betekenis schuilgaat achter deze anekdote, hoewel het me nooit gelukt is die te achterhalen. Misschien vind ik de oplossing wel op het ogenblik waarop ik, tweemaal tien jaar eerder, voor het eerst lucht opsnoof.

Ik moet bekennen dat ik al maanden naar vanavond heb uitgezien. Even dacht ik, toen Rachel ongeveer een halfuur geleden op

kwam dagen, dat zij alles zou verpesten, maar zij ging tijdig weg. Ik moet de overschrijding waardig en officieel laten verlopen, en het staartje van mijn jonge jaren opnieuw beleven. Want er is iets onherroepelijks met mij gebeurd, en ik ben er erg op gebrand te weten wat het is. Dus: wanneer ik, laat ik zeggen, de afgelopen drie maanden nog eens doorloop, en probeer om al mijn vroegrijpheid en kinderachtigheid, mijn zesdeklasknapheid en vijfdeklasstoutigheid, al mijn eigendunk en zelfingenomenheid en walging van mezelf, en al mijn... noem maar op, op een rijtje zet, misschien zal ik dan in staat zijn mijn *hamartia* te plaatsen en kan ik zien wat voor soort volwassene ik zal worden. Of niet, wat ook mogelijk is. Het zal hoe dan ook best leuk zijn.

Het is nu – even kijken – iets over zeven. Nog vijf uur tiener. Vijf uur, dan treed ik binnen in die luidruchtige wereld van Brobdingnag, zoals je als kind de grote mensen ziet.

Ik knip mijn kleine zwarte koffertje open en keer het boven het bed om; mappen schrijfblokken, dossiers, uitpuilende bruine enveloppen, bundels papieren door touwtjes bijeengehouden, brieven, doorslagen, agenda's, de kanttekeningen bij mijn jeugd bedekken de gestikte deken. Ik graai de papieren tot slordige stapeltjes bij elkaar. Moeten ze chronologisch, op onderwerp of thematisch bij elkaar gelegd worden? Het staat vast dat er vanavond heel rigoureuus boekgehouden moet worden. Op goed geluk pak ik een dagboek, loop de kamer door en leun tegen de boekenkast, die kraakt, ik neem een klein slokje wijn en sla de bladzij om.

Het tweede weekend in september. Op dat ogenblik moet ik nog maar een paar dagen thuis doorstaan voor ik naar Londen zal vertrekken. Het was op een donderdag dat mijn vader, die voor het eerst in jaren weer sterkedrank aanraakte, zich afvroeg waarom ik

niet ‘een poging waagde’ in Oxford ingeschreven te worden, en ik hem had toegeknipt, en me had afgevraagd waarom ook niet. Ik zou hoe dan ook een jaar vrij nemen voor ik naar een universiteit ging. Mijn leraar Engels had er altijd veel nadruk op gelegd hoe verdomde knap ik toch was. En ik wilde niet speciaal naar een andere universiteit. Oxford leek me wel logisch.

Moeder was de volgende ochtend erg druk bezig (alles in orde brengen), maar zij raakte bij de lunch in een warrige en spirituele bui en besloot een middagdutje te doen. Toen ik haar vroeg wat er nog gedaan moest worden, kwam de vrije associatiestroom los, tot het duidelijk werd, zoals een legpuzzel duidelijk kan worden, dat zij er alleen in geslaagd was mijn zus te zeggen dat ik bij haar zou komen wonen en haar ook (dat ligt voor de hand) het gebruikelijke overzicht van een half uur had gegeven van de gruwelen van de overgang en meer van zulke vrouwenkul.

‘Goed,’ zei ik, ‘dan bel ik de Toelatingscommissie in Oxford en UCCA en de vervolgcursus.’

Moeder liep de keuken uit met een hand plat op haar voorhoofd en de andere zwevend in de lucht achter haar. ‘Ja, lieve,’ riep ze.

Het kostte een uur, want ik ben verbazend onhandig met telefoons. Ik sprak met belangrijke trutten in het Administratiegebouw en eindelijk drong ik door tot het opleidingsinstituut, waar een slinkse oude zak me zei dat hij het niet persoonlijk voor het zeggen had, maar dat hij er vrij zeker van was dat ze mij wel een plaatsje konden bezorgen. Het drong toen tot me door dat ik er half-en-half op hoopte dat er een of andere onoverkomelijke valstrik zou zijn, zoiets als een inschrijvingslimiet. Maar alles scheen al zijn beloop genomen te hebben.

Ik wist niet waarom ik daarop hoopte. Oxford betekende natuurlijk wel meer werk, maar dat was geen probleem. Het bete-

kende meer examens, maar, nogmaals, ik vind het prettig een vastomlijnde horizon te hebben, zware punten in het verschiep waar ik mijn aandacht op kan richten. Als iemand die zijn leven graag structureel beschouwt, had ik de volgende paar maanden misschien wel ingedeeld met mijn twintigste verjaardag in mijn achterhoofd. Er moesten nog steeds een aantal tienerzaken afgewerkt worden: een baantje nemen, liefst ambachtelijk, egalitair werk; een eerste liefde kennen of op zijn minst slapen met een Oudere Vrouw; nog een stel onrijpe, broze gedichten schrijven, om zo mijn cyclus 'Monoloog van een Adolescent' af te ronden; en, nou ja, gewoon klaarkomen met mijn jeugd.

Er is een nog minder omzichtige verklaring. Mijn familie woont in de buurt van Oxford, wanneer ik erheen ging zou ik dus veel vaker thuis zijn. Verder verafschuw ik die stad. Het spijt me, maar er zijn mij te veel vlinderstrikdragende achter-alles-aan-holders, burgertrutten en boerenpummels met gezichten als kuiltjes jus. En die straatjes zijn er zo aandoenlijk smal.

Het is de gewoonte bij de Highway's dat op zondagmiddagen, tussen vier en vijf, ieder familielid een ouder lid kan benaderen in wat deze zijn 'studeerkamer' noemt, en daar kan spreken over dingen, om hulp kan bedelen of stoom af kan blazen. Je klopt gewoon en loopt dan naar binnen.

Mijn vader, die er nu klein en nogal gejaagd uitzag, zei hallo en vroeg mij wat hij voor me kon doen. Hij leunde voorover om de literfles met echt sinaasappelsap te legen, zijn dagelijkse portie, die hij gewoonlijk al voor elf uur 's ochtends wegwerkte. Zijn ogen puilden vermoeid over het verkleurde glas, toen ik hem vertelde dat alles voor elkaar was. Er volgde een korte stilte, en ik kreeg de indruk dat hij de hele zaak was vergeten. Maar hij had zijn geheugen weer snel opgefrist. Zijn vijandige luchthartigheid

ging als volgt: ‘Geweldig. Ik rijd er morgenochtend toch heen. Ik geloof dat ik jou wel zonder al te veel moeite mee kan nemen, als je tenminste niet al je aardse goederen meeneemt. En maak je geen zorgen over Oxford. Dat is alleen het koekje bij de thee.’

‘Wat?’

‘Ik bedoel dat het alleen maar een extraatje is.’

‘O ja, zeker. Bedankt voor het aanbod, overigens, maar ik denk dat ik toch de trein neem. Tot bij het eten.’

Ik maakte een kopje koffie in de keuken en neusde in de paar zondagsbladen die nog niet over de tentachtige massa van mijn moeder gedrapeerd lagen op de bank in de zitkamer. Ik had een vermoeide, smalende glimlach op mijn gezicht. Wat had je anders verwacht? dacht ik. Buiten begon de lucht er al met schapenwolkjes getekend uit te zien. Hoe lang nog tot het donker was? Ik besloot onmiddellijk naar Londen te gaan, nu er nog tijd was.

Ik geloof dat ik het echt moet uitleggen.

Het is namelijk zo dat ik behoor tot die trieste, aanhoudend slinkende minderheidsgroep... kind uit een niet-kapot gezin. Ik heb deze fatale albatros al met me meegedragen vanaf mijn elfde jaar, toen ik op het gymnasium kwam. Er ging geen dag voorbij zonder dat iemand die ik kende geadopteerd of onwettig kind bleek te zijn, of een moeder bleek te hebben die er met een vent vandoor was, of een gestorven vader en twijfelachtige stiefvader. Wat hadden zij een druk leven. Hoe benijdde ik hen om hun excuus voor navelstaarderij, hun op het lijf geschreven gevoel voor iedere tegenwerking en vriendelijke meelevendheid. Een keer vorig jaar, toen we allen zesdeklasserig rondhingen in de koffiekantine van de school (alle anderen hadden les), werd mij op een lamdelige manier door een vriendje verweten dat ik ‘eigenlijk’ mijn vader haatte, die toch geen schurk of tiran was, en als het er op

aankwam eigenlijk te verwaarlozen. Mijn vriend maakte mij heel rustig duidelijk dat hij geen ‘gevoelens van haat’ koesterde jegens *zijn* vader, hoewel hij (de vader) kennelijk de meeste dagen doorbracht met een vuist op de keel van zijn vrouw en de andere hoog op de billen van het au-pairmeisje. Precies, dacht ik. Ik liet mijn stoel achteroverleunen tegen de muur en antwoordde (nogal hoogdravend, want juist die week had ik een essaybundel van D.H. Lawrence gelezen): ‘Beslist niet, Pete, je zit ernaast. Haat is de enige aangeleerde emotionele reactie op een steriel gezinsspatroon. Het is een destructieve en... vervelende emotie, denk ik, maar ik geloof dat ik hem niet mag ontkennen wanneer ik mijn familie levend wil houden in mijn verbeelding en in mijn onderbuik, om van mijn hart maar te zwijgen.’

Gos, dacht ik, en zij ook. Pete keek me nu aan met een bokkige bewondering, als een scepticus bij een geslaagde seance – en zo zag ik er natuurlijk ook precies uit; daar lag het dan voor hen, uiteindelijk moreel te begrijpen.

Niet dat er, zoals ik het zie, niet massa's dringende redenen zijn om hem te haten; het gaat er juist om dat hij zo'n nietige objectieve, uitgebalanceerde kerel is, dat hij nooit iets heerlijk vervelends doet. En goeie God, in deze tijd moet een kind van mijn leeftijd toch iets hebben om zich tegen af te zetten, hoe benepen dat ook is. Zo heeft dus de emotie die door ons huis rondsluipert als een inbreker en aan alle deuren voelt, gemerkt dat die van mij als enige niet afgesloten is, nee, wijd open staat: want binnen ligt niets van waarde.

Nu kniel ik neer, neem van het bed de grootste stapel papieren en waaier ze uit over de grond.

Het is vreemd: hoewel mijn vader in mijn dossiers vermoedelijk het best gedocumenteerd is, verdient hij niet eens een schrijf-

blok, laat staan een opbergmap. Moeder heeft natuurlijk haar eigen grote map, en mijn broers en zussen krijgen ieder het gebruikelijke kwartoschrift (behalve dan de nogal inconsequente Samantha, die alleen een driestuivers-opschrijfboekje van Smiths Warenhuis krijgt). Waarom niets voor mijn vader? Is dit een manier om met hem af te rekenen?

In de linkerbovenhoek van iedere bladzijde waarop hij voorkomt schrijf ik 'v'.

Mijn vader heeft in totaal zes kinderen verwekt. Ik dacht altijd dat hij er zoveel had om te laten zien hoe veelzijdig hij was, om de indruk te vestigen van de tolerante aartsvader, om de wereld te bewijzen dat hij rijk was aan zoons. Er zijn dan ook vier jongens, en hij heeft ons achtereenvolgens van modieuze namen voorzien: Mark (zesentwintig), Charles zelf (tegen de twintig), Sebastian (vijftien) en Valentine (negen). Tegen twee meisjes. Soms wil ik wel eens dat ik als vrouw geboren was, al was het alleen maar om iets aan dit mannelijke overwicht te doen.

De minst aantrekkelijke kant van hem, of in ieder geval een van de minst aantrekkelijke kantjes, is dat hij met de jaren steeds fitter wordt. Vanaf het moment waarop hij rijk begon te worden (ook zo'n raadselachtige geschiedenis, die acht à negen jaar geleden begon) werd zijn belangstelling voor zijn gezondheid ook steeds levendiger. Hij tenniste in het weekend en speelde driemaal per week squash in Hurlingham. Hij hield met roken op en liet whisky en andere schadelijke drank staan. Ik had gelijk toen ik bedacht dat mijn vader hiermee toegaf aan de platte gedachte dat hij, nu hij rijker was, ook op alle mogelijke manieren langer wilde leven. Een paar maanden geleden betrapte ik de oude zak toen hij bezig was met opdruk oefeningen in zijn kamer.

Hij ziet er ook zweterig uit. Zonder twijfel als gevolg van een

vertraagde shock begon zijn haar uit te vallen, kort nadat het geld binnen begon te stromen. Een poosje probeerde hij nog van alles, zoals het naar voren kammen van de zeewierkrullen, haast van onder uit zijn nek, om zo een Brylcreem-petje te vormen, waar bij iedere plotselinge beweging zijn uitgelopen schedel doorheen scheen. Maar uiteindelijk besepte hij dat er niets meer aan te doen viel en liet hij zijn haar de vrije loop, wat het ook deed door zich snel in twee grijze gedraaide vleugeltjes te wurmen, aan beide kanten van zijn verder onbehaarde hoofd. Het was een enorme verbetering, ik vind het jammer om het te moeten zeggen, die hem met zijn lange, spitse gezicht en zijn korte gedrongen lichaam een soort fretachtige erotische gestalte gaf.

Al een tijdje zijn zijn fretachtige gunsten het alleenrecht van zijn maîtresse, zoals mij op mijn dertiende verzekerd werd door mijn oudste broer. Mark deed er zo geraffineerd rijp over en hij had absoluut geen geduld met mijn overslaande afkeuring. Gordon Highway, legde hij uit, was nog steeds een gezond en levenslustig man; zijn vrouw daarentegen was – goed, kijk zelf maar.

En ik keek. Wat een moot. Haar huid lag gerimpeld over haar schedel, om haar kaak te accentueren en om woekerend celweefsel te verschaffen rond de troebele poelen van haar ogen; haar borsten hadden sinds lang hun thuisland vaarwel gezegd en flankeerden nu haar navel; en haar billen hobbelden, in haar strakke lange broek, achter haar knieën als boksballen. De orakelende lectuur die zij las gaf haar de moed om af te zien van het ophouden van alle schijn. Daar wapperden haar haren los, en deden de slaggersbroeken en visserstruien hun intrede. In haar tuintenue leek ze sprekend op een *tikkeltje* verwijfde, maar volmaakt wellustige boerenknecht.

Op een of andere manier ging ik enthousiast tekeer over al deze dingen, ik denk voornamelijk als reactie op mijn broertjes kwal-

lerige toegeeflijkheid. Ik had mijn vader ook nog nooit beschouwd als een bijzonder levenslustig man, of mijn moeder als bijzonder onaantrekkelijk en ik had evenmin over hen samen iets anders gedacht dan dat zij rustig en aseksueel tevreden met elkaar waren. En ik wilde hen ook niet op een andere manier zien, seksueel. Ik was nog te jong.

Zelfs dit dus, ziet u, zelfs dit droeg er niet toe bij dat er maar een ziertje, een *greintje* leven zat in ons gezin.

Bij de Highway's in de keuken, negen uur 's morgens, iedere maandag:

'Ga je nu al weg, schat?'

Mijn vader schuift zijn grapefruit weg, veegt zijn mond af met een servet. 'Over een minuut.'

'Kan ik je op de flat bereiken, of op het nummer in Kensington?'

'Eh, vanavond op de flat en,' zijn ogen in spleetjes, 'ik *geloof* woensdag. Dus in Kensington op dinsdag en waarschijnlijk' – rimpels in zijn voorhoofd – '*waarschijnlijk* donderdag. Wanneer je het niet weet, bel dan even het kantoor.'

Ik probeerde altijd deze boodschappen te vermijden en deed het haast in mijn broek wanneer ik er toevallig bij was. Maar om eerlijk te zijn was het nu eigenlijk niet iets om je druk over te maken. Als het moeder maar iets gedaan had. Zeker, ik wist dat zij zich toch wel *af en toe* moest afvragen wanneer hij op zaterdagochtend thuis zou gaan komen in plaats van op vrijdagavond, en zou beginnen 's zondagsavonds te vertrekken in plaats van op maandagochtend, wanneer zijn weekend thuis plotseling en onomstotelijk zijn dagje met de kinderen zou worden.

Ik pakte mijn koffers – cruciale jeugdherinneringen, stapels pocketboeken en wat kleren – en keek toen in huis rond naar iemand om afscheid van te nemen.

Moeder lag nog te slapen en Samantha was weggegaan om bij een vriendinnetje te logeren. De studeerkamer was leeg en ik liep daarom door de stoffige gangen en riep mijn vader, maar ik kreeg geen antwoord. Sebastian, vijftien jaar, lag vermoedelijk naar het plafond van zijn slaapkamer te staren. Er bleef een broertje over.

Valentine was in de speelkamer op zolder, tot zijn knieën in een metropool van Scalextric, waar hij zijn kleine raceautootjes molde. Ik zei dat ik wegging en vroeg hem om iedereen veel liefs over te brengen, maar hij kon me niet horen. Ik liet een briefje achter op het tafeltje in de gang en ging er vandoor.

TIEN VOOR HALFACHT: LONDEN

Ik kijk nu in mijn kamer om me heen en het lijkt me hier erg draaglijk – zo met die twee wijnflessen, het gedempte licht, de weinig inspirerende maar toch wel vertrouwenwekkende aanwezigheid van papier en boeken. In *Highway's Londen*, een van mijn aantekenboeken, staat nog dat ik de kamer ‘drukkend, jammerlijk bolstaand met verleden’ vond, dat ik ‘wegzakte in weke wanhoop’ toen ik me omdraaide om nog even te kijken, op die zondag in september. Mijn eigen woorden. Ik veronderstel dat ik toen heel wat droefgeestiger was, of dat ik veel meer besef had van mijn buien, of veel sneller dacht dat ze iets te betekenen hadden.

Natuurlijk, wanneer Philip Larkin iemand is om op af te gaan, haat iedereen zijn ouderlijk huis en heeft er een hekel aan daar te moeten zijn.

Het was beslist fijn om thuis weg te gaan, en nu ik er weer aan denk, liep ik nogal stram en mannelijk door de met noten bezaaide laan naar het dorp toe. De bus naar Oxford zou pas een kwartier later vertrekken, dus ik nam een welverdiend glas bier in het café, waar ik een praatje maakte met de eigenaar en zijn miezigerige vrouw, meneer en mevrouw Bladderby. (Zeker het vermelden waard is de moeder van mevrouw Bladderby, een mogelijk nog miezigerige vrouw van tachtig, en daar kwam nog bij dat het oude mens kortgeleden bij een uitstapje haar linkerbeen had zien op-

slorpen door een vreselijk landbouwwerktuig; ze was veel te kiere-wiet om ter plaatse aan een shock te overlijden, maar zij had, om precies te zijn, sindsdien met geen woord meer gerept over het fa-tale picknickuitje. Nu had mevrouw Lockhart een plaats gekre-gen in de kamer boven de gelagzaal, waar zij de vloer bewerkte met een gebroken biljartkeu, wanneer zij aandacht wenste.) Juist toen mevrouw Bladderby verdween om aan zo'n noodkreet ge-hoor te geven, gebaarde meneer Bladderby met zijn hoofd in de richting van mijn koffers en vroeg me of ik weer met vakantie ging.

Ik treuzelde met antwoorden tot zijn vrouw terugkwam en be-gon toen met veel omhaal van woorden duidelijk te maken dat, hoewel het buiten kijf stond wat voor een bekakte blaaskaak en bleeksmoelig rotjoch ik was, mijn vertrek naar Londen niets te doen had met enige vorm van antipathie jegens hen, evenmin te-genover het dorp – en nog veel minder mochten zij er een uit-drukking in zien van onvrede met de plaatselijke heilige huizen, enz., enz. Ik noemde hun twee redenen. De eerste luidde 'stude-ren', wat een blik van verbeterd goedkeuring oogstte van meneer Bladderby; de tweede was 'een bezoek aan mijn zus', waarmee ik een goedgezinde blik van zijn vrouw in de wacht sleepte. Toen ik mijn glas leeg had en op mijn horloge keek, leken beiden teleur-gesteld mij te moeten zien vertrekken en ook twee rondlumme-lende oude mannen uit het dorp keken op en zeiden gedag. Ik twijfelde er geen moment aan, toen ik de deur heel voorzichtig achter mij sloot, dat een van hen nu zou zeggen: 'Die Charles, hè, dat is een verrekte aardige vent'; en daarna: 'Ja, je hebt gelijk – een verrekte aardige vent.'

En ze hadden gelijk. Nu ik eraan terugdenk vind ik 'zelfinge-nomen' eigenlijk een slechtgekozen woord. Er is niet zozeer spra-ke van dat ik mezelf erg mag, of van mezelf houd, het gaat er meer

om dat ik sentimenteel ben waar het mezelf betreft. (Zeg eens, is dit normaal voor iemand van mijn leeftijd?) Wat ik van Charles Highway vind? Ik denk: Charles Highway? O, die mag ik wel. Ja, ik heb zeker een zwak voor die goeie Charles. Charlie is een beste kerel. Chuck is... *oké*.

De bus was ook goed. Ik was voorin gaan zitten om de chauffeur te bewonderen die, terwijl hij zonder te glimlachen met zijn slangenogen boven zijn bolle wangen de weg fixeerde, en tegelijkertijd als vanzelfsprekend nonchalant stuurde, een uitstekend plaatje opleverde. Ik raakte gaandeweg meer opgetogen, alsof ik onder invloed kwam – ik lachte de overige passagiers toe, staarde met belangstelling uit het raampje en ik was beleefd en eerbiedig tegenover het personeel van de Vervoersmaatschappij, hield gepast geld gereed en gaf met klare stem te kennen waar ik heen wilde.

Toch had ik niet het gevoel dat dit nu bepaald een reis was waarmee een nieuwe periode aanbrak. Misschien kwam het gewoon wel omdat ik voor ik wegging Gloria had gebeld.

In ieder geval werkte Oxford Station, dat kortgeleden was gemoderniseerd, en er nu uitzag als een aaneengesloten keten van Wimpy-Bars, ontvullend genoeg. De kiosk was gesloten, dus zocht ik een pocketje uit mijn koffer. Op een geschikte afstand van het raampje lag *A Room with a View* de hele reis ongeopend naast mijn zitplaats.

Londen is zo'n plaats waar mensen heen gaan om er treuriger en verstandiger uit terug te komen. Maar ik was er al geweest – kwam er, om precies te zijn, pas drie weken geleden uit terug. Toen mijn eindexamenresultaten bekend werden, drukte mijn vader me stevig vijfenzeventig pond in mijn handen, waarmee ik moest zien dat ik 'als de donder uit Engeland wegw kwam en me amuseerde'. Het was de bedoeling dat ik naar een warm gezond land zou gaan

en daar een poosje zou blijven, voor het overige liet hij me vrij. Een jongen die ik kende ging de volgende week naar Spanje, dus ik gaf hem een nietszeggende brief mee, geadresseerd aan mijn ouders, om te posten zodra hij aankwam. Toen ging ik met Geoffrey, een verwante geest, op weg naar Fat City.

We doken een maand lang onder in de flat in Belsize Park van mejuffrouw Lizzie Lewis, Geoffreys zusje, die aan het toneel was, en die deze zomer mime deed in een vakantiecamp in Port Talbot. Het was een maand waaraan ik altijd nog met een soort puisterige opgetogenheid terugdenk. Een maand van goedkope drank en koffietenten, flipperhallen en versierfeestjes; jacht op meisjes en natte dagdromen, verzengende stank van zweet en stoffige namiddagen, of gebrandmerkt worden door satan aanbeddende hippies en zulke heerlijke geestverruimende ervaringen als het uitkotsen van varkenskarbonades en consommé à la diarree. Het hield allemaal op toen ik, midden augustus, op een ochtend toevallig omlaag keek naar het deinende gebied tussen mijn buik en de buik van een meisje, dat ik op dat moment juist onder de gordel bewerkte (op een zweterige, katterige manier moet ik erbij vertellen). Daar zag ik wormen van vuil kronkelen – zoals wanneer een handarbeider die na gedane arbeid 's avonds huiswaarts keert, zijn knoestige vereelde handen langs elkaar wrijft, waardoor het overdadige smeer opkrinkelt in kleine rolletjes, die hij weer snel met een ongeduldig gebaar van zijn handpalm afveegt. Alleen zat bij ons het vuil op onze buik en waren de rolletjes ook veel groter, als jonge aal.

Ik was diezelfde dag nog met het middagmaal terug in Oxford, waar ik koortsachtige verhalen ophing over 'Spanjes slechtste zomer sinds de oorlog' – daarom was ik ook niet bruin. Mijn ouders lieten me echter weten dat ik 'gezien' was in de laatste week van juli, in Portobello Road. Ik ontkende het en ik snoerde hen de

mond, door voor te wenden dat ik heel wat zieker was dan ik me in werkelijkheid voelde, hoewel ze niet erg gesust hoefden te worden. (Verder was er ook nog sprake van een klein afscheidsgeschenkje van de jongedame – met wie ik vies en vuil gedeeld had – maar dat is weer een ander verhaal.)

De trein liep rond halfnegen binnen in Paddington. Het station, dat erg leeg was voor een weekend, leek enorm groot, weergalwend en zo, en ik hoopte dat het allemaal niet griezelig en Hemingway-achtig op mij af zou komen. Vreemd (nee?) hoe scherp ik me dit herinner: veel scherper dan de gebeurtenissen van de afgelopen paar weken.

Ik besloot ten slotte maar een taxi te nemen, met als punt van overweging, dat het op de lange duur toch zuinig was, omdat ik dan niet genoeg geld zou hebben om Gloria mee uit te nemen, en de avond niet meer zou gaan kosten dan een paar theelepeltjes oploskoffie uit het potje van mijn zus. Verder was het al veel te laat om met de metro te gaan, zonder lastiggevallen te worden door dronken mannen of, in het andere geval, gecastreerd door jeugdbendes. Op de achterbank kwam ik op dreef toen de taxi met veel vaart de helling nam in de richting van de binnenstad; stilletjes oefende ik verschillende manieren om plat te spreken, om beter om te kunnen gaan met mijn zwager. Vanachter de donkere ruitjes gluurde ik naar de hele rijen meisjes in paarse T-shirtjes en Afghaanse bontjassen, die op de trottoirs liepen tussen Paddington en Notting Hill Gate. Ik had Norman Entwistle, de ontstellende man van mijn zus, slechts tweemaal ontmoet. Ik zag hem nu voor de derde keer, terwijl ik het oplopende paadje nam naar de voordeur van zijn huis aan Campden Hill Square. Wanneer hij niet zo'n heidense herrie had gemaakt, zou ik hem waarschijnlijk over het hoofd gezien hebben.

Norman zat boven in de boom die eenzaam midden in het voortuintje stond. Hij zag er eigenlijk uit alsof hij probeerde zichzelf in tweeën te zagen – iets waartoe hij mij, gezien de indruk die hij na de vorige ontmoetingen op mij gemaakt had, best in staat leek. Beide benen en een arm waren om een tak gekronkeld. Door zijn vrije hand als een drijfstang heen en weer te pompen, probeerde hij tak en boom te scheiden. De tak, die zo te zien dood was, hing zo'n twee meter boven de grond.

Ik bleef staan. 'Als je die tak afzaagt,' maakte ik hem duidelijk, 'zul je vallen.' Norman nam geen notitie van mij. Ik kon net een glimp opvangen van zijn gezicht, dat strak gespannen was van moordende concentratie.

'Omlaag,' voegde ik er voor alle duidelijkheid aan toe.

Ik bleef een paar seconden toekijken, toen liep ik door naar de voordeur en belde aan. De deur ging juist open toen ik een kerkend geluid hoorde – van brekend hout – gevolgd door een zware plof. Ik draaide me om. Norman stond alweer overeind en hij klopte zichzelf af als iemand die onder de luizen zit.

'Jezus,' zei Jennifer Entwistle, mijn zus.

Wij kusten, blozend, zoals altijd wanneer wij elkaar kusten, en op weg naar de keuken las Jenny mij volgens het boekje de les, omdat ik haar niet op de hoogte had gesteld van mijn voortijdige komst.

'Wat is Norman van plan?' vroeg ik toen.

'O, hij zaagt een dode tak af.'

Ik veronderstelde dat ik stoorde in de afloop van een mooie ruzie. Waarschijnlijk had Jenny luid uitgeroepen wanneer Norman nu eindelijk eens die dode tak zou afzagen, en was Norman naar buiten gerend om hem direct uit de boom te halen, waardoor hij haar de pas afsneed. Weg ruzie.

Ik zat met mijn vrolijkste gezicht aan de keukentafel, zette mijn

bril op en keek toe terwijl zij thee zette. Zij zag er prima uit. In haar hoedanigheid van oudere zus had zij mij altijd min of meer vormeloos en chagrijnig toegeschenen. Mijn vrienden hadden mij (bijvoorbeeld) nog nooit gevraagd om te vertellen hoe haar tieten waren. Zelfs wanneer ze in de vakanties uit Bristol thuiskwam, en dat was in een periode waarin ik bijzonder gevoelig was voor dit soort zaken, heb ik niet eenmaal om haar gemasturbeerd. Maar ik heb wel om haar gemasturbeerd – elektrisch – de hele afgelopen kerstvakantie lang. Die wellustige zwoelheid, die opwindende, trage, soepele bewegingen: wat een verandering, lichamelijk helemaal vrijgemaakt. Volgens mijn oudere broer Mark, die in zijn sportwagentje kwam aanstuiven op kerstavond, en die weer wegstootte op tweede kerstdag, zag ze er ‘ladderzat’ uit. En het was ongetwijfeld Norman aan wie zij zich bedronk, want ze ging niet meer terug naar Bristol om haar kandidaats letteren te doen, en in april waren ze getrouwd.

Nu leek ze me een beetje katterig, maar blakend genoeg. Zij had bijvoorbeeld lang glanzend en voor een Highway tamelijk dik haar; en het was heel opmerkelijk dat er, hoewel ze muisblond was, stevige botten, zware borsten en brede heupen had en haar teint een tikkeltje gelig was, geen reden bestond om aan te nemen dat zij zonder kleren naar gekookte eieren en dode zuigelingen zou ruiken.

Norman kwam nu ook binnen. Hij gaf een knikje in mijn richting en ging tegenover mij aan tafel zitten, streek met ruwe gebaren een *Sunday Mirror* met ezelsoren plat op de kunststof ondergrond. Hij las aandachtig met zijn neus een paar centimeter boven het blad; uit een kom van een liter die Jenny steeds moest bijvullen, spoelde hij zijn mond met thee. Jenny stond naast haar man met een hand voorzichtig op zijn schouder, terwijl zij met mij sprak over thuis en mijn plannen.

Norman sprak die keer slechts eenmaal. Ik vertelde dat Gloria misschien in de loop van de avond nog even langs zou komen.

Jenny vroeg toen: 'Denk je dat ze blijft eten?'

'Nee, hoor,' zei ik, 'ze zal hier pas om een uur of negen zijn, of halftien.'

Norman keek op van zijn krant en zei smalend, maar niet afkeurend: 'Dus neuken op de koffie, hè? Gewoon koffie en neuken!'

Na de thee ging ik uitpakken. Mijn slaapkamer lag voor in het souterrain en hij bood uitzicht op de vuilnisemmers en de overvolle kolenkist. Jenny had er zichtbaar iets aan gedaan: gordijn en beddensprei van dezelfde stof, een Expo '59-koffiezettafeltje, bruikbare schrijftafel en stoel. Ik liet me op bed zakken voor ik begon met uitpakken. De kamer hoefde per slot van rekening voor Gloria niet al te zeer opgekalefaterd te worden – een paar platenhoezen achteloos op de grond, wat simpele pockets op hun voordeligst uitgestald op tafel en bureau en kleurige weekbladen op geschikte pagina's opengeslagen op de vloer. Gloria had vermoedelijk geen vastomlijnd idee van mij, dus het had weinig zin om een bepaald facet tot in de puntjes uit te werken. Ik vroeg me af of ik haar belangrijke leugens had verteld, waarmee ik zelf weer vertrouwd moest raken, maar ik kon er geen bedenken. Maar... o ja, ik was drieëntwintig en een geadopteerde wees, dat was alles. (Het was geen veeleisend meisje.) Ik pakte daarom maar een schrijfblok en maakte een kort lijstje van onderwerpen waarmee ik haar kon vermaken tijdens de lange wandeling naar het station en het eerste halfuurtje. Ik kon uitweiden over hoe mijn pleegouders me het leven zuur gemaakt hadden om de afgelopen zomer, daar zou ze van smullen, en het zou ook verklaren waarom ik een maand lang geen contact met haar gezocht had. Verder was er ook nog het steeds maar voortdurende verhaal van Gloria's rijles-